

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 123.769 van 2 oktober 2003
in de zaak A. 118.763/XIV-9281.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat H. DE PONTIÈRE,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Lombardstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 26 maart 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 februari 2002 tot weigering van regularisatie;

Gelet op de beschikking van 4 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 7, § 2, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het voorlopig advies opgemaakt door Auditeur M. STERCK;

Gelet op de kennisgeving van dat voorlopig advies aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 september 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. DE PONTIÈRE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat G. COOLSAET die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Armeense nationaliteit, heeft op 18 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 2/.

1.2. Verzoeker is door de Commissie op 29 mei 2001, bijgestaan door een raadsman, gehoord. Ter zitting heeft verzoeker de uitbreiding van zijn aanvraag naar de artikelen 2, 3/ en 2, 4/ gevraagd.

1.3. De derde Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 30 oktober 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen :

“Overwegende dat XXX op 20 januari 2000 een aanvraag tot regularisatie van verblijf heeft ingediend, gesteund op artikel 2,2/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk; dat hij ter zitting te kennen gaf zich eveneens te zullen beroepen op artikel 2,3/ en 2,4/ van dezelfde wet;

Overwegende dat de betrokkene naar België gekomen is op 22 september 1999 en de dag nadien een asielaanvraag deed; dat hem, na gehoord te zijn, een weigering van verblijf betekend werd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis van 27 april 2000); dat zijn beroep tegen deze beslissing door het CGVS afgewezen werd op 31 januari 2001; dat volledigheidshalve wordt aangestipt dat de betrokkene op 1 maart 2001 bij de Raad van State een verzoekschrift heeft neergelegd strekkende tot schorsing van de voormelde beslissing; dat een tweede verzoekschrift van dezelfde datum strekt tot de nietigverklaring ervan;

Overwegende dat, nu de huidige aanvraag gesteund is op artikel 2,2/ van de wet van 22 december 1999, in zake moet worden onderzocht of de betrokkene al dan niet in de onmogelijkheid is, om redenen onafhankelijk van zijn wil, terug te keren naar zijn land (van) herkomst of naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, of eventueel naar het

land waar hij vroeger verbleven heeft; dat aldus zal worden nagegaan in hoeverre het land zoals hoger bedoeld, op zichzelf de nodige waarborgen biedt om er veilig te kunnen verblijven; vervolgens of de aanvrager zelf om persoonlijke redenen een reëel gevaar loopt bij een terugkeer;

Overwegende, dat de aanvrager bij zijn aankomst in België verklaarde de nationaliteit te hebben van de Republiek Armenië (bijlage 26); dat het overigens ditzelfde land is waarvan hij beweert er niet te kunnen terugkeren (stuk 2, gevoegd bij de aanvraag);

Overwegende dat niet blijkt dat Armenië de laatste tijd als onveilig ervaren wordt; dat het land ook niet voorkomt op de IOM-lijst van landen waarnaar een repatriëring onmogelijk is;

dat de betrokkene beweert dat er in Armenië geen plaats is voor hem, gelet op zijn Yezidi-origine; dat hij uiteindelijk enkel het verhaal bevestigt dat hij voor de asielinstanties heeft gebracht, en waarop niet werd ingegaan; dat hij hier niets nieuws aan toevoegt;

dat de afgelegde verklaring in verband met de onmogelijkheid tot terugkeer, vaag en oncontroleerbaar blijft; dat het bewijs niet voorligt dat de aanvrager om redenen onafhankelijk van zijn wil niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst of naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, noch naar het land waar hij eerder gewoonlijk verbleven heeft, waarmede de Republiek Armenië wordt bedoeld;

dat de aanvraag, voor zover gesteund op artikel 2,2/ van de wet van 22 december 1999, niet kan worden ingewilligd;

Overwegende dat de aanvrager zich thans eveneens beroept op artikel 2,3/ van de wet; dat hij uiteenzet problemen te hebben op het psychiatrische vlak, veroorzaakt door de toestand waarin hij verkeert;

dat hij inderdaad gedurende een twaalfstal dagen werd opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis; dat het medisch attest waarvan sprake in artikel 9,8/ en houdende de medische bevindingen, aan de Commissie niet werd overgemaakt; dat het bewijs niet geleverd wordt dat hij door een ernstige ziekte zou zijn aangetast in de zin van artikel 2,3/; dat hij trouwens beweert niet de minste moeite te hebben om zich alhier te integreren, wat dan weer in strijd is met de psychiatrische problemen waarover hij het heeft;

dat hij zich ten onrechte beroept op artikel 2,3/ van de wet om zijn aanspraak te horen inwilligen;

Overwegende ten slotte dat de betrokkene ter zitting verklaart eveneens beroep te doen op artikel 2,4/ van de wet;

Overwegende dat hij hier verblijft sinds 22 september 1999, hetzij nauwelijks gedurende 4 maanden op het ogenblik van zijn aanvraag;

dat de uiterst korte duur van zijn verblijf niet toelaat te stellen dat hij beantwoordt aan de vereisten van artikel 9,9/ van de wet; dat de vaststelling dat hij Nederlandse taallessen volgt, zij het dat hij zich nog steeds moeilijk in het Nederlands kan behelpen, en het feit dat hij met een leerovereenkomst is tewerkgesteld, niet afdoende zijn om artikel 2,4/ op hem toepasselijk te maken;

dat in zake negatief moet worden geadviseerd;”.

1.4. Op 28 februari 2002 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing :

“(…)

De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te IEPER, op 20/01/2000 en dat het nummer 89002000011800017 draagt.

Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen.

(…).”.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat in een enig middel verzoeker het volgende laat gelden :

“Schending van artikel 9 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2, 4, 8, 9, 12, 13 en 16 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het algemeen principe van behoorlijk bestuur;

Doordat,

Doordat de bestreden beslissing als volgt luidt: ‘De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te leper, op 20/01/2000 en dat nummer 89002000011800017 draagt. Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen’.

Terwijl,

Elke administratieve beslissing in rechte en in feite dient gemotiveerd te worden en duidelijk dient te zijn;

Dat de bestreden beslissing evenwel onduidelijk is en dus onvoldoende is gemotiveerd, nu zelfs niet kan uitgemaakt worden of de Minister wel een beslissing neemt en welke beslissing hij dan wel neemt of louter een advies formuleert;

Dat de Minister immers beslist het advies te volgen, maar niet zegt welke beslissing hij nu precies neemt en op welke juridische gronden zijn beslissing is gestoeld;

En terwijl,

De beslissing van de Minister genomen, op 28 februari 2002 met geen woord rept over de aangetekende brief die de verzoekende partij liet geworden op 14 februari 2002, waarin uitdrukkelijk werd verwezen naar het feit dat de verzoekende partij een psychiatrische patiënt is aangetast door een ernstige ziekte in de zin van art. 2, 3/ van de regularisatiewet van 22 december 1999, vermits hij werd geïnterneerd bij Arrest van het Hof van Beroep van Gent op 27 september 2002 en zijn behandelend geneesheer attesteert dat de verzoekende partij ernstig ziek is,

Terwijl,

De administratieve beslissingen met redenen dienen bekleed te worden zowel in feite als in rechte;

Dat de Minister minstens had dienen aan te duiden, waarom hij geen rekening wenste te houden met de inhoud van de brief van 14 februari 2002;

Dat het immers door de wet niet wordt uitgesloten elementen in aanmerking te laten nemen door de Minister die niet bekend waren op het ogenblik dat de Commissie voor Regularisatie zich gebogen had over het dossier van de verzoekende partij;

Dat de zitting van de Commissie plaats greep op 29 mei 2001, terwijl de feiten welke aanleiding hebben gegeven tot de internering van de verzoekende partij hebben plaats gegrepen op 13 juli 2001;

Dat naar aanleiding van deze feiten, na medisch onderzoek is komen vast te staan dat de verzoekende partij ernstig ziek was;

En terwijl,

Uit de gedane medische onderzoeken bijgevolg is gebleken dat de uiteenzetting van de verzoekende partij op de zitting van 29 mei 2001, dus wel degelijk ernstig was en de Commissie zijn medische toestand onvoldoende heeft onderzocht, verkeerd heeft ingeschat en minstens een medische expertise had moeten bevolen hebben, alvorens een beslissing te nemen;

Dat de verzoekende partij niet in de gelegenheid werd gesteld het medisch attest waarvan sprake in art. 9, 8/ van de wet over te maken, vermits de ziekte slechts echt aan het licht is gekomen in de loop van de regularisatieprocedure;

Dat een en ander des belangrijker is, vermits art. 16 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, verbiedt dat de verzoekende partij nog ooit een aanvraag zou formuleren tot regularisatie gesteund op art. 9 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Dat zulks zou leiden tot een situatie, waarbij enerzijds zou vaststaan dat betrokkene aangetast is door een ernstige ziekte, dus onverwijderbaar is, maar dat hij anderzijds nooit nog zijn verblijfsituatie in België zou kunnen regulariseren;

Dat verzoeker voor elk mondeling verhoor de Russische taal kiest;”;

2.3.1. Overwegende dat artikel 2, 3/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk het volgende bepaalt :

“Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is deze wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag :

(...)

3/ ernstig ziek zijn

(...).”;

2.3.2. Overwegende dat uit deze bepaling blijkt dat om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van dit criterium, de aanvrager ernstig ziek dient te zijn op het ogenblik van de aanvraag; dat hij met andere woorden medische attesten dient voor te leggen die attesteren dat hij op dat ogenblik ernstig ziek was; dat verzoeker niet betwist dat hij noch op het ogenblik van de aanvraag, noch op het ogenblik van de zitting van de Commissie voor regularisatie dergelijk attest heeft voorgelegd; dat, ook met zijn schrijven van 14 februari 2002, gericht aan de Minister van Binnenlandse Zaken, verzoeker geen attest indient waaruit blijkt dat hij op het ogenblik van zijn aanvraag, zijnde op 18 januari 2000, ernstig ziek was; dat de Minister van Binnenlandse Zaken derhalve geen enkele reden had om af te wijken van het advies van de Commissie voor regularisatie, waarin wordt vastgesteld dat “het medisch attest waarvan sprake in artikel 9, 8/ en houdende medisch bevindingen, aan de Commissie niet werd overgemaakt”; dat de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken bijgevolg op afdoende wijze is gemotiveerd wanneer verwezen wordt naar het bijgevoegde advies waarvan de overwegingen worden onderschreven; dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke

motiveringsplicht inhoudt dat in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag moet zijn aangeduid waarop de beslissing steunt; dat deze bepalingen tot doel hebben de bestuurde, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat dit oogmerk kan worden bereikt, niet alleen door middel van de in artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 voorgeschreven motivering “in de akte”, maar ook door verwijzing naar adviezen waarvan de inhoud aan de bestuurde bekend is, of ter kennis is gebracht en deze adviezen zelf afdoende gemotiveerd zijn; dat de omstandigheid dat niet uitdrukkelijk is geantwoord op de brief van 14 februari 2002 geen schending inhoudt van de formele motiveringswet, aangezien deze wet niet inhoudt dat op alle argumenten wordt geantwoord zoals dat krachtens artikel 149 van de Grondwet het geval is met een rechterlijke uitspraak; dat verzoeker niet kan gevolgd worden wanneer hij stelt dat de Commissie zijn medische toestand onvoldoende heeft onderzocht en minstens een medische expertise had moeten bevelen hebben; dat uit het advies van de derde kamer blijkt dat de aanvraag van verzoeker werd getoetst aan artikel 2, 3/; dat in het advies vooreerst wordt verwezen naar het ontbreken van een medisch attest in de zin van artikel 9, 8/ en naar de omstandigheid dat verzoeker “beweert niet de minste moeite te hebben zich alhier te integreren, wat dat in strijd is met de psychiatrische problemen waarover hij het heeft”; dat het in de eerste plaats aan de aanvrager zelf toekomt om zijn medische toestand te staven, alvorens aan de Commissie te verzoeken een medische expertise te bevelen; dat het enig middel niet ernstig is;

2.4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twee oktober tweeduizend en drie, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.